

REVALIDERINGSVIRKSOMHEDERNES FÆLLESUDVALG

København, den 5. februar 1960.

Til folketingsudvalget om revalideringsloven.

Arbejdsudvalget for revalideringsvirksomhedernes fællesudvalg vil gerne allerførst på revalideringsvirksomhedernes vegne udtale taknemlighed for det fremsatte lovforslag og de dertil knyttede bemærkninger. Den betydning, der her tillægges arbejdet for at føre de handicappede tilbage til erhvervslivet, må virke som en stor opmuntring for virksomhederne.

Vi har sammenlignet de forslag, som vor redegørelse af 1. juli 1950 indeholdt, med lovforslagets bestemmelser og har på en række punkter fundet overensstemmelser. På andre punkter lader forslaget endnu spørgsmålet om den nærmere udformning af bestemmelserne åbent, og det kan derfor endnu ikke siges, om vore ønsker vil blive opfyldt, men lovens hele ånd giver os grund til optimisme. Tilbage står enkelte punkter, hvor vi enten kan ønske en tydeliggørelse eller ændring i lovforslaget, og vi tillader os derfor nu at forebringe disse ønsker.

Lovforslagets § 1, stk. 1, linje 6 f. o. — Det henstilles, at der indsættes ordet „arbejdsprøvning“. Vort ønske er motiveret med, at denne funktion, der udtrykkeligt nævnes i § 5, punkt a, er så vigtig, at den efter vor mening bør nævnes i selve formålsparagraffen.

Lovforslagets § 5, stk. 1, nævner fire formål for revalideringsvirksomheder, der kan støttes. Stykket må formentlig forstås således, at det må være tilstrækkeligt for en virksomheds godkendelse, at blot ét af formålene forfølges. Vi beder her om en tydeliggørelse eller en bemærkning i betænkningen, der afklarer dette.

Undervisningsfunktionen nævnes ikke i § 5. På enkelte revalideringsvirksomheder gives undervisning i dansk og regning, og dette er på de pågældende virksomheder et vigtigt led i omskolingen. En enkelt revalideringsvirksomhed har undervisning som

hovedopgave og arbejder efter lovgivningen om højskoler og efterskoler, men har, som følge af at flere af eleverne er stærkt handicappede, en række udgifter i forbindelse med undervisningen og højskoleopholdet, som andre højskoler ikke har. Vi vil derfor tillade os at pege på det hensigtsmæssige i, at funktionen „undervisning“ også nævnes i § 5. Dette skulle i og for sig ikke indeholde noget nyt princip, eftersom undervisning nævnes i § 1, stk. 1.

Samme paragraf, slutningen af første stykke, synes at fastslå, at der kun kan ydes tilskud „for så vidt institutionen eller foranstaltningen ikke godkendes efter reglerne om særforborg“. Det er formentlig ikke lovens hensigt at ville forhindre, at en særforborgsinstitution, der laver en revalideringsforanstaltning, omfattende andre end dens særforborgsklientel, får tilskud hertil efter § 5. For at tydeliggøre dette henstilles, at ordlyden ændres fra „for så vidt institutionen eller foranstaltningen ikke godkendes efter reglerne om særforborg . . .“ til: „for så vidt eller i det omfang tilskud til den pågældende indsats ikke gives efter særforborgsloven . . .“.

§ 5 forudsætter godkendelsesvilkår, hvoraf imidlertid kun ét udtrykkeligt anføres. Arbejdsudvalget forstår meget vel, at de store forskelligheder, der er mellem revalideringsvirksomhederne, gør det upraktisk i selve loven at fastlægge et udarbejdet system af vilkår. Det er imidlertid klart, at det er såvel i det offentliges som i virksomhedernes interesse, at godkendelse sker efter ensartede regler, og således at virksomheder, der opfylder betingelserne, kan regne med godkendelse. Man kunne derfor ønske, at udvalget ville optage en bemærkning herom i sin betænkning.

I § 5, stk. 4, slutningen, siges „Endvidere fastsættes ved godkendelsen de fornødne bestemmelser om institutionens eller for-